

O potrebi večega števila živinozdravnikov po deželi.

Od vseh strani dežele slišijo se pritožbe o pomanjkanji živinozdravnikov in to po pravici, če se pomisli, da živina je neprecenljiv dar božji za slehernega kmeta, kajti ona mu služi za vprego pri delu in za polje gnoj dela, nam daje mleko, obuvalo in svoje meso v dober živež, živina je tako potrebna, da bi brez nje nobeno kmetijstvo ne moglo obstati, le živina še podpira kmeta, da visi na kmetiji. Ker je pa živina uže od narave mnogim boleznim podvržena, se večkrat zgodí, da zdaj temu, zdaj unemu gospodarju živina nevarno zbolí in naposled tudi pogine, kar bi se dalo s pripomočjo izvedenega zdravnika lahko na tisuče živine še ozdraviti in tako prevelike škode se obvarovati. Pa kje hoče bolj revni kmet v takih slučajih pomoči iskati? V mesto po štiri in več ur hoda daleč po zdravniku poslati se mu zdi predrago, ker stane preveč denarja, dostikrat je pa tudi hitre pomoči potreba, blizo pa ni dobiti nobenega izvedenega živinozdravnika, razun kakega mazača, ki samo iz kakošnih starih bukev ali pa z vražjim zagovarjanjem živino hoče ozdravljati.

Iz tega se lahko razvidi, kako zeló da je potrebno skrbeti za to, da bi vsaka fara, katera pod en zvon spada, dobila po enega živinozdravnika. Toraj želeti je, da naši poslanci delajo na to, da se zopet živinozdravilska šola ustanovi v Ljubljani na Poljanah, v kateri naj bi se v tej stroki brezplačno podučevalo.

Selske občine po deželi pa naj bi se dogovorile tako, da bi poslale po dve skupaj združeni po enega učenca za ta posel sposobnega v to šolo, ter manj premožnim tudi hrano in stanovanje za čas učenja skozi tri leta preskrbovale. Na ta način bi sčasoma dobili več umnih in dobrih živinozdravnikov in kovačev po deželi. V kar Bog pomaga!

M. Ilovar.

Mlekarske zadeve.

(Dalje.)

O prejemu in izstopu društvenikov.

§. 20.

Občni zbor sme dovoliti, da sme kdo brez deleža biti mlekoskladavec. Tak mlekoskladavec nima nikake pravice do premoženja društvenega; vendar mora toliko plačati, kolikor odloči zbor, da s tem pomaga vzdržavati poslopje, orodje itd.

§. 21.

Društvenik biti neha vsak, kogar občni zbor izključi zaradi tega, da ni izpolnil svojih dolžnosti po obstoječih pravilih. Tako izključbo mora nasvetovati odbor posebno takrat, kedar je kak društvenik mleko slabil, prenejal itd.

§. 22.

Osebe, ki so obsojene bile zaradi dejanja, izvirajočega iz nepoštenega hlepenja po dobičku, na pr. zaradi tatvine, goljufije itd., ne morejo nikdar biti društveniki, nasprotno se morajo udje, ki so zaradi tacega dejanja kaznovani, precej izključiti. Izključeni ud mora v treh mesecih od dneva sodbe prodati svoj delež drugemu, ako ne, pripade društvu brezplačno.

O pravicah in dolžnostih društvenikov.

§. 23.

Društveniki imajo te-le pravice: a) v zborih staviti predloge in o njih glasovati, voliti in izvoljenim biti; b) o vsakem času pregledati gospodarjenje v mlekariji; c) dogovorno z odborom, oziroma občnim zborom, svoj sedež dati v zakup; d) zakupojemniki imajo v gospodarstvenih zadevah enake pravice in dolžnosti, kakor pravi društveniki, to je njih zakupniki, ki pa izgubijo pravico, glasovati o gospodarstvenih zadevah.

Vsak ud ima pa te-le dolžnosti: a) ne nasproti delati tem pravilom, sklepom in sploh koristi društva; b) prevzeti vsako volitev, če ni bil prejšnje leto odbornik; c) dober biti za to, da spolnuje vse po pravilih veljavno prevzete dolžnosti.

(Dalje prihodnjič.)

Potovanje cesarjevo po Kranjskem.

(Dalje.)

Drugi dan.

Program za drugi dan cesarjevega bivanja na Kranjskem, to je, za dan 12. julija t. l. bil je sledeči:

- a) ob 8. uri zjutraj slovesna sv. maša v stolni cerkvi sv. Nikolaja;
 - b) ob 10. uri zjutraj poklanjanje na najvišem dvoru, namreč: deželnega zbora, dvornih dostojanstvenikov, duhovništva, častnikov, oblastnij, zadrug in poslaništev.
- Popoldne ob 3. uri:
- c) najvišje ogledovanje kulturno-zgodovinske razstave v realki, kmetijske razstave, splošne in vojaške bolnišnice;
 - d) ob 6. uri zvečer obed;
 - e) ob 8. uri zvečer žive podobe v deželnem gledišču, in potem
 - f) razsvitjava ljubljanskega mesta.

Za slovesno sv. mašo pripravljena je bila šenklavška cerkev od zunaj in znotraj dostojno pričeti praznovanje zgodovinske 600letnice in sprejeti visocega gosta. Vstop v cerkev dovoljen je bil samo osebam, katere so imele vstopnice za to, in pa povabljenim vdeleževalcem. Po $\frac{3}{4}$ 8. uri bil je vstop sploh prepovedan, ker ob tej uri pričakovalo je duhovništvo s škofom na čelu presvitlega cesarja v cerkvi pri glavnih vratih, pred glavnimi vratmi pa so ga pričakovali deželni predsednik baron Winkler, ministerski predsednik grof Taaffe in minister grof Falkenhayn.

Pred cerkvijo, po vsem mestnem trgu in po vsi poti od cesarskega dvora do tje pričakovalo je presvitlega cesarja vse natlačeno ljudstva. Točno ob 8. uri pripeljali so se presvitli cesar v odprtem vozu do cerkve, povsod na poti pozdravljeni z gromovitimi in nepretrganimi živio-klici.

Na vratih sprejeti spremljani so bili potem po cerkvi do vélikega altarja, kjer je bil na onem mestu, kjer je sicer prostor škofov, pripravljen rudečo-žameteni stol z enako klopico za poklekniti, tako, da so gledali na epistelsko stran presbiterja. Blizo tam v presbiterju bila je postavljena klop, v kateri sta bila imenovana ministra in general-adjutanta cesarjeva. Nasprot od cesarja bili so sedeži za škofa in druge pri maši deležne duhovnike.

Pri prvem stranskem altarju sv. Rešnjega telesa zasedene so bile prve klopi po dvorskih dostojanstvenikih, med katerimi smo videli dednega deželnega pristolnika, tajnega svetnika grofa Karola Hohen-